

נשאר געגוע

הן היו בנות 21, הוציאו אלבום, מכרו תקליט זהב וזכו לחשיפה, למעריצים, לפרסום, להצלחה גדולה בקנה מידה ישראלי. חמש שנים ניגנו יחד ענבל פרלמוטר, יעל כהן ויפעת ניץ, עד התאונה האיומה שלקחה אחת והשאירה שתיים. רק עכשיו, שנתיים אחרי, החליט הצמד כהן וניץ לחתום את התקופה המופלאה של "המכשפות" וללכת הלאה, עד העונג הבא. עד כמה שאפשר. יעל כהן משחזרת

עולמות משונים

"...אני נמשכת והופכת

לחיית חושך, למפלצת רטובה

לשדון לילה, לפיה הטובה,

מתוקה ודורסת את האור מכבה

וזורמת הלאה

עד העונג הבא."

("עד העונג הבא", המכשפות)

יעל כהן פותחת את דלת ביתה, לבושה כמו שהיית מצפה ממכשפה אמיתית: מכנסי עור שחורים וצמודים, חולצה שחורה בוהקת, שיער פחמי ארוך שנחתך באיזור הכתפיים, רק הנעי- ליים משלכות פה ושם גוונים אפורים, וכמובן, גם הם על רקע שחור. הבית כולו עמוס סמלים כישופיים – מסכות מעוותות, ציורים מפחידים, אפילו מטאטא קש תלוי על אחד הקירות. אני מחפש חתול שחור כדי להשלים את הדימוי. לדאבוני הרב, כלב חמוד, עירוב מוזר של טרייד ופינצ'ר, קופץ על רגלי הימנית, מחכה לליטוף המיוחל. הכלב יסמל את שינוי התפישה. תוך שניות ספורות השחור יהפוך לאפור, הסמלים הכישופיים יהפכו סתם לאמנות, הציורי- דים המפחידים ייראו פתאום מסתוריים, כהן השחורה – המתופפת של "המכשפות" – תיהפך לבחורה נחמדה, מסבירת פנים, אפילו נס קפה היא תציע לי. שמעתם פעם על מכשפה שני- שואה באושר? על מכשפה שנכנסת לדיכאון ממינוס בבנק? על מכשפה שמקליטה בוודאו חלקים מ"תחנה מרכזית", מגזין הרגל של הכבלים? סביר להניח שלא, אין ממש מכשפות מה- סוג הזה. ואין סיבה להתפלא. חייה הפרטיים של כהן מתנהלים על מי מנוחות בבית דירות בתל אביב. בעל אוהב (כבר ארבעה חודשים), כלב מקפץ, מחשב חריש, וידאו, טלוויזיה ושאר מיטלטלין בורגניים. על הבמה זה כבר סיפור אחר. כשהנורה במגבר נדלקת – היא מתנתקת, הופכת למישהי אחרת, מוציאה אגרסיות על תופים מסכנים, מרחפת למקום אחר, לזמנים אחרים, עולמות משונים.

"בגיל שלוש באתי לאבא שלי ואמרתי שאני רוצה ללמוד תופים. הייתי בונה מערכות תר- פים מכל דבר אפשרי, ביקשתי מסבא וסבתא שלי לקנות לי מערכת תופים אמיתית. הם קנו לי כזה צעצוע שאפשר לתופף עליו, אני הוספתי סידים. כבר אז זה היה ברור לי מה אני רוצה לעשות. בגיל 12 עשו עלי כתבה ב'עפיפונים'. עופרה פוקס ראינה אותי לאיזה אייטס כזה, עשר דקות, ובסוף שאלה אותי מה אני רוצה להיות. אני זוכרת בדיוק את התשובה. אמרתי לה, 'אני רוצה להיות מתופפת מקצועית בלהקת קצב'. זה קשור למזל שלי, אני שור, זה אומר הר- בה. אני מאוד יציבה, יודעת מה אני רוצה, עומדת על שלי. כל מה שאמרתי לעצמי, כל האת- גרים שהצבתי לעצמי, הכל הלך כמו שרציתי.

"רציתי ללמוד תופים אצל אהרל'ה קמינסקי, ביקשתי מאבא שלי. אבל הוא רצה שאני אלמד פסנתר, 'אחרי הפסנתר תעברי לתופים', הוא אמר לי, ואני הסכמתי. שלוש שנים למד- תי פסנתר, בסוף נמאס לי. אז הזכרתי לו מה הוא הבטיח. בסוף כמובן למדתי אצל אהרל'ה קמינסקי, שבע שנים, בסוף נשארתי תלמידה יחידה שלו. מגיל תשע עד גיל 16. בצבא הצל- חתי להתקבל ללהקה צבאית, הייתי בפיקוד דרום, בטח תופפתי, מה אתה חושב, ששרתי? רק לתופף. כזאת אני, יודעת מה אני רוצה מעצמי."

ידעתי שזה זה, פשוט זה

"להתקדם וללכת הלאה
לא משנה איזה כיוון תפסת
יום ולילה".

("חיה בתוך קופסה", המכשפות)

היום כהן, ילירת ראשון לציון, בת 28. בין גיל שלוש, שאז התעללה בסירי מטבח, לגילה הנוכחי, עברה תחנות אינסופיות של מוזיקה, בעיקר רוק. היא יודעת לספר שבערב אחד ב"רוקסן", ערב להקות צעירות, היא ניגנה בארבעה הרכבים שונים. היא גם יודעת לספר שהי גיסיון של להקת רוק שמורכבת אך ורק מבנות המין היפה התחיל עוד לפני "המכשפות". "בי גיל 16 הייתי בהרכב נשים ראשון, הרכב שרצה לרוץ על חומר מקורי. עמד מאחורי הרעיון איזה מפיק מוזיקלי ותאמין לי, אתה לא מתחיל לתאר לעצמך כמה בעיות היו שם. מריבות, אגו, קנאה, זה היה ממש בלתי אפשרי. אמרתי לעצמי, no more להקות נשים. זה פשוט נורא להיות בלהקה עם בנות, אף אחת לא מסתדרת עם השנייה, כל אחת רוצה להתבטא לכד, זה עניין של הרבה אגו. עם גברים זה ראש אחר: פחות ריכולים, יותר עבודה. החלטתי שאני לא רוצה יותר לעבוד עם נשים, זה היה יותר מדי. עזבתי את ההרכב ההוא".

בעוד הפמיניסטיות קוראות את משנתה המגובשת של כהן ומכינות גפרורים לשריפת העיתון, כהן תעזוב את להקת הבנות, תצטרף לכל מיני הרכבים ותופיע בכל חור אפשרי, בעיקר ברוקסן ו"ל. ערב אחד בחורה בשם יפעת נץ, ברמנית מקומית ואחות של גיטריסט

אלון עידן

צילומים: חן גלילי

"זמנים מוזרים

במראה יש עיניים ריקות

לוחשת לקיר:

תראה איך ששתינו שרות".

("זמנים מוזרים", המכשפות)

"אי אפשר לא להיות חברות, כל מה שעשינו, עשינו יחד: חזרות, הופעות, טלוויזיה, כתבות לעיתונים. גם ברגעים הפנויים היינו יחד, יושבות יחד, מדברות, ממש משפחה. לא נתקד לתי בקשר כזה, המוזיקה היתה העבודה שלנו וגם ההנאה שלנו, זה כל העניין. אין פה מריבות, אולי כי היינו כל כך שונות. היינו כמו משולש, אתה יודע איך משולש בנוי: קרקוד ועוד שתי צלעות שתומכות. כשהקרקוד מיואש, תמיד יש שתיים שנמצאות שם, שתומכות, שעוזרות. זה מה שהיה, תמיד כשמישהי היתה קצת לא בסדר, השתיים האחרות היו עוזרות לה."

מפורסם מרחובות, ניגשה ליעל וטענה באוזניה שהיא, המתופפת הנמרצת, חייבת לשמוע משהו, חומר מופלא של להקה בשם "המכשפות". כהן מסרבת, מתלבטת, משתכנעת, מאזינה לחומר, בצליל הראשון כמעט מתעלפת ומחלייט ש"זה בדיוק זה. איך ששמעתי את הצליל הראשון, ותרע שהאיכות היתה ממש גרועה, וזה גם היה בוסרי מאוד, אבל איך שהיא לחצה על הכפתור של הטייפ, ידעתי שזה זה, פשוט זה". נו, וכמאמר החכמים, כל השאר חוקק בדפי ההיסטוריה של הרוק המקומי. ה"חיה" שלחצה על הכפתור של הטייפ ו"שכנעה" את יעל לתופף את המכשפות עד כלות הכוח, היתה, כמובן, ענבל פרלמוטר המנוחה.

כהן: "השירה של ענבל, הטקסטים, כל מה שהיא עשתה, כל מה ששמעתי בפעם הראשונה... לא יודעת... יש לי אינסטינקטים טובים, אני יודעת להרגיש מה נכון ומה לא. החלטתי ללכת עם זה עד הסוף, להיות טוטלית, מבחינתי זה אומר הכל. אני בת 21, אחרי צבא, לומדת ברימון, לומדת תופים, גם מלמדת, וברגע שהחלטתי להיכנס לעסק הזה של 'המכשפות', והו, ויתרתי כמעט על הכל. הלכתי עם זה עד הסוף". הסוף הגיע לפני שני תיים, הוא הגיע בצורת מכונת מעוכה, כשבתוכה ענבל פרלמוטר ללא רוח חיים.

הצמר שנותר, כהן וניץ, החליט להוציא ריסק סיכום, ריסק שיר חתום באופן סופי את התקופה המופלאה הזאת, שישים סוף לסיפור הזה שנקרא "המכשפות". חמש שנים הן ניגנו יחד, באמצע היתה הפסקה של שנתיים. התקופה הזאת חוקקה בראשה של יעל והיא עולה בה כל יום, אם היא רוצה ואם היא לא רוצה. הרושם שהותירו החמש שנים האלו היה כל כך חזק, כל כך טוטאלי, כל כך מוטריף, עד שגם היום, שנתיים אחרי, זה עדיין עומד, לא זו, נטוע בלב.

להקה של ענבל

עצמם הן היו יותר מיות טובות מאשר מכשפות רעות. זה היה ברור למן ההתחלה. לא, הן לא היו 'מכשפות' ובטח לא מכשפות רעות. אם כבר, היה בהן תום וטוהר מלאכי לכן זה עבד, וזה עבד טוב. וכשזה לא עבד זה נגמר." (יואב קוטנר)

"זה היה ברור מראש שהלהקה הזאת בנויה על החומר של ענבל", מספרת כהן. "זה שגם אני כותבת ויוצרת מגיל צעיר, זה משהו אחר, ידעתי את זה. למרות שענבל ממש רצתה שאני אביא את החומר שלי. אבל ידעתי שזה לא כשביל הלהקה. זו היתה להקה של ענבל. אני זוכרת שהיא באה לבית שלי ורצתה שאני אראה לה את החומר שלי. היא ראתה את 'ציפור' ושלחה אותי למטבח, כדי שאני אכין פיצות. כינתיים היא התיישבה על הפסינתר. כשחזרתי עם הפיצות היה כבר שיר. ישבנו שתינו וניגנו את השיר שהיא כרגע הלחינה.

"זאת היתה ענבל. כישרון גרול. זה היה ידוע מראש שזה עניבל, שהכל ענבל. היא ידעה לפרגן, היא רצתה שנתבטא. גם כשהיא הביאה חומר וזה לא מצא חן בעינינו, היינו אומרות לה וזה לא היה עובר. למרות שקשה לי לזכור מקרה כזה. היא היתה בנאדם מבריק. אפשר היה לשבת איתה ולדבר על כל דבר. תמיד היא ידעה, תמיד יעצה, הביעה את רעתה. היא היתה פתוחה לה כל, וראש שלה לא היה שחור ולבן. היא גם לימדה אותי לראות דברים בצורה יותר רחבה. היינו שתינו בעורך באותו גיל, אבל היא היתה יותר בנגרת. אני הייתי הילדה הקטנה, המפונקת, המ'רובעת, זאת שלא ידעה לשתות או לעשן, לא הייתי הולכת לפאבים, תמיד חזרת הביתה. היו צוחקים עלי: 'סינדרלה הולכת לישון ב'12'. היא היתה שונה, אבל עם פרגון. זה כל היופי, אחרת לא היינו מסתדרות כל כך טוב".

אמצע שנות ה-90, סצנת הרוק המקומית רוח מתמיד, "המכשפות" מוציאה את "עד העונג הבא" ומוכרות תקליט זהב, 20 אלף עותקים, הישג בקנה מידה ישראלי. הנשמות הטובות יודעות לספר על חיי לילה פרוצים של המכשפות הצעירות, מרביית תשומת הלב מרוכזת בענבל, גם השתיים האחרות, כך מספרים, טובלות יריחה בצלחת. "אצלנו זה היה ראש אחר", מסייגת כהן מיד, "ציינו בסך הכל לעשות מוזיקה. אחרי הופעה האנדרגלין עדיין זורם, אתה לא יכול לישון. או יפעת וענבל היו שותות איזה כוסית, לא מתהוללות, מה פתאום. אולי אצל גברים יש את הדיימוי הזה של SEX, DRUGS AND ROCK N' ROLL, אבל אצלנו זה היה אחרת. ילדות טובות שבסך הכל רוצות לעשות מוזיקה. תל

ישראל, החשיפה, המעריצים, הפרסום. כולם מזהים אותך, הופעות בכל מקום אפשרי, חימונו את בירוק הגדולה, וידאו קליפים לחו"ל - כל זה גרם להרגשה של 'דגע, אנחנו צריכות לעצור'. כל שנה היה תקליט, 24 שעות ביממה. אני יכולה להבין, כנראה היתה לענבל נקודת שבירה. היא היתה צריכה לעצור, לעכל. זה עניין של איזה טיפוס אתה. אני טיפוס אחר. אני, כשיש לי מינוס בבנק אני נכנסת ללחץ. היא היתה טיפוס אחר. אולי אני הייתי מוכנה להצליח בעוד שענבל וייפעת לא היו כל כך מוכנות. זה מכלול של הרבה דברים, פטירה של כל מיני אנשים, שגרמו לשביררה".

אחרי מותה של ענבל יצא לרדיו השיר "אם זה נגמר זה חבל", שיר שטוקר את כל החברויות של ענבל, מציג את הרמויות כחיה, מנרב משפט אופטימי. יעל קוראת לשיר הזה "ובל", לא מסכיחה למה, אבל מסכיחה שהשמות ברורים והשיר בכלל לא נכתב לקראת המוות.

"את השירים שלה אי אפשר לפרש בצורה מוחלטת. כל אחד יכול לפרש אותם בכל כיוון. שירים שפירשנו בצורה מסוימת בעבר, היום אני מפרשת לגמרי אחרת. זה היה שיר שהופענו אי תו. להפך, זו לא פרידה אלא סקירה של ענבל על הרכה אנשים, היא שינתה את השמות שלהם. גם אני וגם יפעת מופיעות שם, דרי לא היתה לה חברה בשם רחל".

אביב כאמת הפכה להיות המרכז, אבל רק בגלל קטע של נוחיות. לא סצנה ולא שום דבר, פשוט זה היה במרכז, שם היו נקודות האיסוף".

אם זה נגמר זה חבל

"לברוח ולשכוח להיעלם ולהירדם

להתעורר בבוקר ולשנוא את עצמך". (המכשפות)

"רצינו בסך הכל לעשות מוזיקה". המכשפות

בתוך הנצח תצעדי

"זה עוד ללא מלים, ואת אותי תדעי חושי מתעורלים חולמות תשוקות כמו צללים, ואת אותי תדעי בתוך הנצח תצעדי". ("ציפור", המכשפות)

הבית של יעל מלא ציורים. מאוד יפים, מאוד מוזרים. עצובים בעיקר. פסימיים. יש ציור של פנים שנחתכים בסכין, הציור האחרון שענבל ראתה ואהבה, וציור של פנים עטופים בשחורים. יעל גם כותבת, הטקסטים נוטים לתחושת ריבאון מסוימת, תחושת אברון, תחושה של קושי. אבל יעל מעירה על עצמה שהיא בחורה שמחה, אחת שאוהבת לחיות. היא לא יודעת למה, אבל האמנות שלה פסימית בעוד היא אופטימית. גם "המכשפות" הרבו לשיר על ימים קשים, אבל בדרך הביתה היו הרבה צחוקים. "הטקסטים שלי תמיד כתובים בצורה ריבאונית, גם הציורים עצובים. אבל אני בנאדם שמת. על הכמה אני מטורפת, אנשים פחדים ממני, שואלים 'על מה היא?'. אבל כשאני יורדת מהכמה אני חוזרת לעצמי. אולי זה היופי באמנות, אתה נותן ביטוי למי שזה אחר שנמצא כך.

היתה גם "התקופה הקשה". ככה קוראים לשנתיים שבהן פרלמוטר התכנסה מנוכה, נעלמה מעין הקהל, עוררה תהיות. רבים קושרים את מותה לתקופה הזאת. כהן וניץ מנסות להסביר בכל במה אפשרית שהיא מצאה את מותה ריוקא אחרי התקופה הקשה. מה בדיוק קרה בתקופה הקשה הזאת, למה בכלל היתה תקופה קשה, איפה היו ניץ וכהן בכל הזמן הזה. הרבה שאלות, התשובות לא תמיד ברורות, בדרך כלל מתביאות אמת שלא יוצאת החוצה, הבנות שומרות על הוויכוחן כמו על חפץ יקר. מי שידוע, יודע. מי שלא, עדיף שלא יידע.

כהן: "לא רוצה להיכנס לתקופה הלא טובה של ענבל. היתה לה תקופה קשה, אבל כשהיא נהרגה זה היה אחרי התקופה הזאת. היו ריבויים על תקליט נוסף, היא מאוד רצתה לחיות, היא אהבה את החיים, כך שכל מי שחושב שהיא אולי התאבדה בכוונה, זה לא נכון, זה לא מתאים לה. אם זה היה קורה שנה לפני, אולי היה מקום לחשוב על משהו בסגנון הזה, אבל כשזה קרה, ענבל רצתה לחיות. אנחנו היינו מעורבות בכל התקופה הזאת, היינו איתה כל הזמן, ניסינו לעזור. גם הופענו קצת, בדרך כלל כשיום שישי היה נופל על ה'13 בחודש. אבל אין מה להגיד, התקופה היתה קשה לה, נאלצנו להוריד הילוך.

"אני לא יודעת למה זה קרה, אולי בגלל שכשהקמנו את 'המכשפות' היינו בנות 21, זכינו להצלחות גדולות בקנה מידה

נשאר געגוע

ר"י גם כשהיינו חברות הכי טובות, היו רברים שהיא לא חשפה. החיך שלה, השיער שכיסה את הפנים, זה היה הוסיף שלה: היא נתנה ולא נתנה, בגלל זה הקהל אהב אותה. בשלב מסוים בעבודה על הדיסק הזה, אני ויפעת עובנו הכל. זה היה קשה נפשית, קשה היה לראות את הכל. לילאן ולילאן שוץ, המפיקה - א.ע.י. לקחה את זה על עצמה. לנו זה היה קשה מדי."

"I TRAVEL THE WORLD
AND THE SEVEN SEAS
EVERYBODY IS LOKKING
FOR SOMETHING".

(Sweet Dreams, יוריתמיקס)

בתקליט האוסף שיצא מופיעה גרסת כיסוי ל-"SWEET DREAMS" של היוריתמיקס. הסיפור סביב השיר הזה מתחיל עוד כשענבל חיתה בין החיים. אלא שאז סירבה אנני לנוקס לתת ל"מכשפות" אישור לגרסת כיסוי. היום, כשהכל נגמר ונכתב בדיוק, השיר הזה נמצא בדיסק. "ענבל הציעה שנעשה את 'SWEET DREAMS' בקאודר. בהופעה באלנבי עשינו אותו. כשרצינו להכניס אותו לתקליט השלישי ביקשנו מאנני לנוקס אישור אבל היא לא הסכימה. היא אמרה שבשיר הזה היא לא מוכנה שייגעו. ענבל מאוד התרגזה, היא הקליטה את הגרסה שלנו על קס"טות, בתבה 'חרא זכויות' ו"CRAP ALL RIGHTS", שכפלה את זה בכמות מצומצמת וחילקה למ' ערוצים בהופעות. היא כאילו רצתה לעשות רווקא לאנני לנוקס, כאילו אכפת לה בכלל מה אנחנו עושות בארץ. כשענבל נהרגה ודובר על האוסף, ביקשנו מ-NMC לדבר שוב עם אנני לנוקס. זה כנראה עשה לה משהו והיא אישרה לנו."

רגעים של צער

כהן ונץ חברו ללהקה חדשה בשם ונוס. בקריוב יגיעו סטנדרט ראשונות מהתקליט. זו לא להקת בנות, כי הפעם יש גיטריסט, אבל במוזונים מסוימים הלהקה אמורה להמשיך את המורשת של "המי כשפות". יעל מרברת על מנגינה שאסור להפסיק, על ענבל שנמצאת לידו ומקשיבה, על הזיכרון וכמה שהוא חשוב, על רגעים של צער. "בהתונה הקרשתי את 'ציפור' לענבל. כל כך חבל היה לי שהיא לא היתה שם. הכתיבה שלי, מאז שענבל נהרגה, רובה עליה. היא בשבילי 'בתוך הנצח הצער', זה לתמיד. ככל רגע, בכל הזדמנות, אני נזכרת בה וזוכאת את זה שהיום היא לא יכולה להיות שותפה. זאת היתה היכרות קצרה של חמש השנים, אבל בחמש השנים האלו עשינו המון יחד, למרתי להבין מה זאת עוצמה."

"חבל שהרבה אנשים לא זכו להכיר אותה. היה לה חרבה מה לתרום למוזיקה, עם ובל קשר ל'מכשפות'. היא היתה מוזיקאית גדולה וחשוב לי שיומרו אותה כמה. אין גיטריסטית שיכולה לה' הליף את ענבל. פגשתי המון בנות שרוצות לנגן ולמרד, לא נתקלתי באף אחת ברמה של ענבל. המי נגינה הזאת תמשיך, ענבל היתה רוצה שאת המנגינה לא יפסיקו. והיא לא תיפסק, היא תימשך בצורות אחרות" ■

"לרוב אני כותבת בתקופות קשות של מועקה, אחרי משברים. 'ציפור' נכתב אחרי פרידה מח' בר, שלוש שנים אחרי שהיינו ביחד. השיר הזה ממש השתנה. היום, אחרי שענבל נהרגה, ציירתי אותה על בר והוספתי את השורה מתוך 'ציפור': 'בתוך הנצח הצער'. היום, כשאני מבצעת את השיר הזה בהופעות, כולו מוקדש לענבל, השורות האלו שלה. היא תמיד תהיה בכל מקום, היא נמצאת כאן עכשיו."

כהן נזכרת בפרלמטר כל הזמן. בלי לה, ביום, וכעיקר לפני השינה. אבל הכאב כנראה פועל בדרכים משונות, הוא בא ונעלם, מאפשר לחיות ועוצר את החיים, כל הזמן בלבוש אחר, ברגעים בלתי אפשריים. כהן מרגישה את הכאב, אבל חיה טוב, מרוצה מתחיים שלה. "אתה קם בבוקר והולך לישון עם זה. אין יום שזה לא עובר לי בראש. יש לי ממש חוד בבטן, מאוד גדול. אבל אני בנארם שאוהב את החיים, אוהב לשמות, אוהב לצחוק, מאושר ממה שיש לו. היום אני הכי מאושרת, הלי וואי שהיו 'המכשפות' ולא היה לי את החלל של איבוד חברה יקרה, אבל היום מצאתי את השלווה שלי ואת החיים שלי."

"התקליט הזה בעצם סוגר את המעגל. זה הדבר האחרון שיכולנו לתת. זה בשביל הקהל, בשביל המעריצים. הטעם עדיין קיים, תמיד קיים. בעיקר עכשיו, כשהר"י סק יצא ואילץ אותנו לנבור באותה תקר פה. אצלי נמצא הארכיון, כל התמונות, הכתובות, הסרטים. כל הנוסטלגיה נמצאת אצלי. זה לא היה פשוט, שעות של לשבת ולבחור, להזכר בצדוקים ובכדיחות הפר' טיות. זה מעלה את הכאב, את הנגעוע. אבל זה היה חייב לצאת, כדי שנסגור את המעגל. אחרת זה היה נשאר פתוח. היינו חייבות לקבל את העובדה שזה נגמר."

"אני יושבת ורואה את הקטעים מההופעות. הדיסק השני (מרובר באלבום כפול) זה LIVE. ככה באמת היינו, היה חשמל בהופעות, אנחנו להקה של הופעות. באולפן אין קול, אתה מוגבל, צריך להתפשר. זה אתה נטו, בלי האנרגיות שבאות מהאנשים. בהופעה זה הכל היה חשמל. החשמל נבע מההילה של ענבל, מהכריזמה שלה. זה משהו שנולדים איתו. היא באמת היתה בנארם מסתור

